

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
MELCHIORA WATHELETA
přednesené dne 9. listopadu 2016¹

Věc C-618/15

**Concurrence SARL
proti
Samsung Electronics France SAS,
Amazon Services Europe Sàrl**

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Cour de cassation (Kasační soud, Francie)]

„Řízení o předběžné otázce — Soudní spolupráce v občanských věcech — Nařízení (ES) č. 44/2001 — Článek 5 bod 3 — Soudní příslušnost — Věci týkající se deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti — Sít selektivní distribuce — Zákaz dalšího prodeje na internetu mimo distribuční síť — Žaloba na zdržení se protiprávního jednání — Vazba“

1. Toto řízení o předběžné otázce, jež se týká výkladu čl. 5 bodu 3 nařízení (ES) č. 44/2001² (tzv. nařízení „Brusel I“), bylo zahájeno v rámci sporu mezi společnostmi Concurrence SARL, se sídlem ve Francii, a společnostmi Samsung SAS, rovněž se sídlem ve Francii, a Amazon Services Europe Sàrl, se sídlem v Lucembursku, jehož předmětem je tvrzené porušení zákazů dalšího prodeje mimo síť selektivní distribuce a na on-line tržišti, k němuž došlo zveřejněním nabídek k prodeji na internetových stránkách provozovaných v různých členských státech, a to Amazon.fr, Amazon.de, Amazon.co.uk, Amazon.es a Amazon.it.

2. Problematika deliktů na internetu (dále jen „kybernetické delikty“) není jednoduchá, neboť v rámci hypoteticky univerzální sítě je mimořádně obtížné tyto delikty lokalizovat, ať už jde o původce nebo utrpěnou škodu. Kybernetické delikty se navíc neomezují na delikty, s nimiž se lze setkat v tisku, rádiu či televizi (pomluva, ohrožení soukromí), ale tvoří je také – jak ukazuje judikatura Soudního dvora citovaná v tomto stanovisku – jiné druhy deliktů, jako je prodej padělků na internetu či porušení zákazu dalšího prodeje mimo síť selektivní distribuce, jež je předmětem věci v původním řízení. Podle některých názorů není dosud platné právo v oblasti těchto kybernetických deliktů dobře uchopeno³.

1 — Původní jazyk: francouzština.

2 — Nařízení Rady ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2001, L 12, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 42).

3 — Viz Gaudemet-Tallon, H., *Compétence et exécution des jugements en Europe*, LGDJ Lextenso éditions, 5. vydání, 2015, s. 284, jakož i citovaná právní nauka a diskuse francouzské judikatury týkající se těchto otázek, jež se vyznačuje rozdílnými pohledy prvního občanskoprávního senátu a obchodního senátu Cour de cassation (Kasační soud, Francie). Viz rovněž Kur, A., „Article 2:202: Infringement“, jakož i „Special issues posed by Internet use and ‚media overspill‘“ v publikaci *Conflict of laws in Intellectual Property, The CLIP Principles and Commentary*, European Max Planck Group on CLIP, Oxford, 2013, s. 80.

I – Právní rámec

A – Unijní právo

1. Nařízení č. 44/2001

3. Body 11, 12 a 15 odůvodnění nařízení č. 44/2001 zní:

„(11) Pravidla pro určení příslušnosti musí být vysoce předvídatelná a založená na zásadě, podle které je příslušnost obecně založena na místě bydliště žalovaného, a musí být na tomto základě vždy určitelná, kromě několika přesně určených případů, kdy předmět sporu nebo smluvní volnost stran opravňuje k použití odlišného určujícího hlediska. Sídlo právnické osoby musí být v nařízení samostatně vymezeno tak, aby společná pravidla byla přehlednější a zamezilo se sporům o příslušnost.

(12) Kromě místa bydliště žalovaného by měla existovat i jiná kritéria pro určení příslušnosti, založená na úzké vazbě mezi soudem a právním sporem nebo usnadňující řádný výkon spravedlnosti.

[...]

(15) V zájmu harmonického výkonu spravedlnosti je nezbytné minimalizovat možnost souběžných řízení a zajistit, aby ve dvou členských státech nebyla vydána vzájemně si odporující rozhodnutí. [...]"

4. Pravidla týkající se příslušnosti jsou uvedena v kapitole II nařízení č. 44/2001. Ustanovení čl. 2 odst. 1 tohoto nařízení, které je součástí oddílu 1 kapitoly II, nesoucího název „Obecná ustanovení“, zní:

„Nestanoví-li toto nařízení jinak, mohou být osoby, které mají bydliště na území některého členského státu, bez ohledu na svou státní příslušnost žalovány u soudů tohoto členského státu.“

5. Ustanovení čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení, které je uvedeno v uvedeném oddílu 1, zní:

„Osoby, které mají bydliště na území některého členského státu, mohou být u soudů jiného členského státu žalovány pouze na základě pravidel stanovených v oddílech 2 až 7 této kapitoly.“

6. Ustanovení čl. 5 bodu 3 tohoto nařízení, které je součástí jeho oddílu 2 kapitoly II, nazvaného „Zvláštní příslušnost“, zní:

„Osoba, která má bydliště na území některého členského státu, může být v jiném členském státě žalována:

[...]

3) ve věcech týkajících se protiprávního jednání či jednání, které je postaveno na roveň protiprávnímu jednání, u soudu místa, kde došlo nebo může dojít ke škodné události.“

7. Nařízení č. 44/2001 bylo zrušeno článkem 80 nařízení (EU) č. 1215/2012⁴ (tzv. nařízení „Brusel Ia“) Podle jeho článku 81 druhého pododstavce se však toto nařízení použije až počínaje dnem 10. ledna 2015. Vzhledem k tomu, že bylo původní řízení zahájeno před tímto datem, je nutno na projednávanou věc uplatnit nařízení č. 44/2001.

2. Nařízení (ES) č. 864/2007

8. Článek 6 nařízení (ES) č. 864/2007⁵ nese název „Nekalá soutěž a jednání omezující volnou hospodářskou soutěž“ a zní:

„1. Rozhodným právem pro mimosmluvní závazky, které vznikají z jednání z nekalé soutěže, je právo země, ve které dochází nebo pravděpodobně dojde k narušení soutěžních vztahů nebo společných zájmů spotřebitelů.

2. Postihuje-li jednání z nekalé soutěže výlučně zájmy určitého soutěžitele, použije se článek 4.

[...]“

B – *Francouzské právo*

9. V době rozhodné z hlediska skutkového stavu stanovil čl. L. 442-6 odst. 1 bod 6 obchodního zákoníku (code de commerce), že „[o]dpovědnost a povinnost k náhradě způsobené škody vzniká každému výrobcí, obchodníkovi, průmyslovému podnikateli či osobě zapsané v živnostenském rejstříku v důsledku její přímé či nepřímé účasti na porušení zákazu dalšího prodeje mimo síť uloženého distributorovi vázanému dohodou o selektivní či výhradní distribuci, na kterou se vztahuje výjimka podle uplatnitelných předpisů práva hospodářské soutěže“.

II – Spor v původním řízení a předběžná otázka

10. Ze spisu vyplývá, že společnost Concurrency se zabývá maloobchodním prodejem spotřební elektroniky prostřednictvím obchodu nacházejícího se v Paříži (Francie), place de la Madeleine, a svého internetového obchodu „concurrency.fr“. Tato společnost uzavřela dne 16. března 2012 se společností Samsung smlouvu o selektivní distribuci nazvanou „Détaillant Spécialiste ELITE“ (specializovaný maloobchodní prodejce ELITE) týkající se vysoce výkonných výrobků značky Samsung (řada ELITE). V této smlouvě byl mimo jiné stanoven zákaz internetového prodeje předmětných výrobků.

11. Mezi smluvními stranami tak vznikl spor. Společnost Samsung vytýkala společnosti Concurrency, že prodejem výrobků řady ELITE na svých internetových stránkách porušila smlouvu o selektivní distribuci. Společnost Concurrency zpochybnila přípustnost předmětných ustanovení smlouvy mj. s tvrzením, že tato ustanovení nejsou uplatňována jednotně na všechny distributory, z nichž někteří prodávají dotčené výrobky na internetových stránkách společnosti Amazon, aniž by na to společnost Samsung nějak reagovala.

12. Dopisem ze dne 20. března 2012 společnost Samsung oznámila společnosti Concurrency ukončení jejich obchodního vztahu s účinností ode dne 30. června 2013.

4 — Nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2012, L 351, s. 1).

5 — Nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 11. července 2007 o právu rozhodném pro mimosmluvní závazkové vztahy (Řím II) (Úř. věst. 2007, L 199, s. 40).

13. V dubnu 2012 podala společnost Concurrency u soudce tribunal de commerce de Paris (obchodní soud v Paříži, Francie) příslušného k nařízení předběžných opatření návrh směřující proti společnosti Samsung z důvodu, že jí tato společnost odmítla v rozporu s přijatými závazky dodat výrobky řady ELITE.

14. Usnesením ze dne 18. dubna 2012 tento soudce návrhy společnosti Concurrency zamítl. Toto usnesení bylo potvrzeno rozsudkem cour d'appel de Paris (odvolací soud v Paříži, Francie) ze dne 25. října 2012, vydaným v řízení o předběžném opatření.

15. Společnost Concurrency podala dne 3. prosince 2012 u soudce tribunal de commerce de Paris (obchodní soud v Paříži) příslušného k nařízení předběžných opatření návrh směřující proti společnostem Samsung a Amazon, jímž se domáhala prohlášení neuplatnitelnosti zákazu internetového prodeje výrobků řady ELITE, který byl stanoven smlouvou o selektivní distribuci, a v důsledku toho uložení společnosti Samsung, aby jí nadále dodávala výrobky podle této smlouvy, a společnosti Amazon, aby ze svých internetových stránek Amazon.fr, Amazon.de, Amazon.co.uk, Amazon.es a Amazon.it stáhla všechny nabídky výrobků společnosti Samsung týkající se určitého počtu modelů.

16. Kontradiktorním usnesením ze dne 8. února 2013 soudce tribunal de commerce de Paris (obchodní soud v Paříži) příslušný k nařízení předběžných opatření konstatoval, že je nepřislušný, pokud jde o internetové stránky společnosti Amazon v zahraničí, a že není namístě přijmout předběžné opatření, pokud jde o návrhy společnosti Concurrency ohledně společnosti Samsung, a zamítl návrhy společnosti Concurrency týkající se společnosti Amazon France.

17. Společnost Concurrency podala dne 27. června 2013 odvolání proti tomuto rozhodnutí ke cour d'appel de Paris (odvolací soud v Paříži). Tento soud rozsudkem ze dne 6. února 2014 usnesení tribunal de commerce de Paris (obchodní soud v Paříži) částečně změnil, přičemž potvrdil nepřípustnost návrhů společnosti Concurrency vůči společnosti Samsung a zamítnutí návrhů společnosti Concurrency vůči společnosti Amazon Services Europe.

18. Společnost Concurrency tudíž podala proti tomuto rozsudku kasační stížnost k předkládajícímu soudu.

19. Společnost Concurrency v této stížnosti zejména tvrdí, že v napadeném potvrzujícím rozsudku bylo nesprávně konstatováno, že francouzské soudy nejsou příslušné k rozhodování o internetových stránkách společnosti Amazon v zahraničí z důvodu, že tyto stránky nejsou zaměřeny na francouzskou veřejnost. Ani za předpokladu, že by nebylo dostačující kritérium dostupnosti internetových stránek, nejednal cour d'appel de Paris (odvolací soud v Paříži) v souladu se zákonem, když neprozkoumal, zda systém prodeje na internetových stránkách společnosti Amazon umožňuje zaslání výrobků nabízených k prodeji nejen do země původu dané internetové stránky, ale i do jiných evropských zemí, zejména Francie, což umožňovalo odůvodnit příslušnost francouzského soudu.

20. Předkládající soud se domnívá, že spor, který mu byl předložen, se vyznačuje tím, že neodpovídá žádné z hypotéz, kterými se již Soudní dvůr zabýval ve své judikatuře týkající se čl. 5 bodu 3 nařízení č. 44/2001. Cílem podané žaloby totiž bylo zastavit údajné poškozování smluvního distributora, který má sídlo ve Francii a provozuje internetový obchod, vyplývající z toho, že dodavatel porušil zákaz dalšího prodeje výrobků mimo síť selektivní distribuce, k níž náleží, uvedený ve smlouvě o selektivní distribuci, a z toho, že byly na on-line tržištích na různých internetových stránkách provozovaných ve Francii a v jiných členských státech zveřejněny nabídky k prodeji.

21. Za těchto podmínek se Cour de cassation (Kasační soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Musí být čl. 5 bod 3 nařízení č. 44/2001 vykládán v tom smyslu, že v případě tvrzeného porušení zákazů dalšího prodeje mimo síť selektivní distribuce a na on-line tržišti, k němuž došlo zveřejněním nabídek k prodeji na internetových stránkách provozovaných v různých členských státech, má smluvní distributor, který se pokládá za poškozeného, možnost podat žalobu na zdržení se protiprávního jednání, které z toho plyne, k soudu členského státu, na jehož území jsou nebo byly přístupné obsahy zveřejněné na internetu, nebo je třeba, aby existovala jiná vazba?“

III – Řízení před Soudním dvorem

22. Písemná vyjádření předložily společnosti Concurrency a Amazon Services Europe, francouzská, italská a lucemburská vláda i Evropská komise. Jednání s přednesem řečí nebylo požadováno účastníky řízení, ani nařízeno Soudním dvorem bez návrhu.

IV – Posouzení

A – *Syntéza vyjádření účastníků řízení*

23. Společnost Concurrency uvádí, že je oprávněna k podání žaloby na zdržení se protiprávního jednání, které plyne z porušení práv, jehož existence je tvrzena u soudu, na jehož území jsou nebo byly přístupné obsahy zveřejněné na internetu, a že není třeba, aby existovala jiná vazba. Pro to, aby ve Francii vznikla škoda na základě nabídek zveřejněných na zahraničních internetových stránkách, postačuje, aby tyto nabídky mohly zajímat potenciální francouzské zákazníky, tedy aby daný výrobek mohl být ve Francii zakoupen. V projednávané věci mohou být předmětné televizory prodávány z jedné země do druhé a trh není omezen na Francii.

24. Podle společnosti Concurrency je v případě selektivní smlouvy trh zpravidla složen ze zemí Evropské unie a často i Švýcarska a tato smlouva stanoví oprávnění či zákaz prodeje na území všech těchto zemí. Pro francouzského prodejce zabývajícího se dalším prodejem je trhem s televizory Samsung evropský trh. Tento prodejce může na tomto trhu prodávat, avšak může být také vystaven hospodářské soutěži zahraničních prodejců zabývajících se dalším prodejem, kteří své zboží zasílají ze svých zemí, a to buď na základě inzerce umístěné na jejich internetových stránkách vedených v zahraničí a dostupných ve Francii (např. Amazon.it), nebo na základě inzerce umístěné na stránkách francouzských (Amazon.fr), pokud jsou tito prodejci k prodeji oprávněni. V projednávané věci mohou být televizory Samsung ELITE kupovány a dodávány z jakékoli země.

25. Podle společnosti Amazon Services Europe je naproti tomu kromě dostupnosti na území soudu, jemuž byl spor předložen, také zapotřebí, aby byly obsahy zveřejněné na internetu zaměřeny na veřejnost s bydlištěm na tomto území, což předpokládá kumulativní splnění několika požadavků, jako jsou v první řadě specifičnost zákona, místo dodání prodáváných výrobků, jazyk inzerce, měna, v níž je stanovena prodejní cena, nebo použité způsoby inzerce.

26. Na rozdíl od porušení osobnostních či autorských práv – u nichž ke vzniku škody dochází na základě pouhého šíření sporného obsahu – může škoda vzniklá porušením nepropustnosti sítě selektivní distribuce poškodit určité smluvní distributory pouze v případě, že jejich potenciální zákazníci mohou být vedeni k zakoupení výrobků nabízených k prodeji na těchto stránkách. Soudem, který je nejzpůsobilější k posouzení této škody, je tedy ten, v jehož obvodu se nachází veřejnost, na niž je zaměřena inzerce na prodej těchto výrobků.

27. Podle francouzské vlády by spor týkající se porušení práv, o jaké jde v projednávané věci, měl být předložen francouzským soudům tehdy, pokud jednání, k němuž došlo v jiném členském státě, způsobilo či mohlo způsobit škodu v obvodu soudu, jemuž byl spor předložen.

28. Tato vláda tvrdí, že Soudní dvůr ve sporu týkajícím se nabídky na on-line tržišti určené unijním spotřebitelům výrobků, na něž se vztahuje ochranná známka a jež jsou majitelem této ochranné známky určeny k prodeji ve třetích státech, konstatoval, že pouhá dostupnost internetových stránek na území, na které se vztahuje ochranná známka, nepostačuje k učinění závěru, že nabídky k prodeji na nich zobrazované jsou určeny spotřebitelům nacházejícím se na tomto území. Vnitrostátní soudy by tudíž měly v závislosti na konkrétním případě posoudit, zda existují relevantní indicie pro učinění závěru, že nabídka k prodeji zobrazovaná na on-line tržišti dostupném na území, na které se vztahuje ochranná známka, je určena spotřebitelům nacházejícím se na tomto území, a zohlednit přitom zejména skutečnost, zda je nabídka k prodeji doprovázena upřesněním zeměpisných oblastí, do kterých je prodávající ochoten zboží zaslat⁶.

29. Italská vláda v podstatě tvrdí, že věc, v níž byl vydán rozsudek ze dne 3. října 2013, Pinckney (C-170/12, EU:C:2013:635), se liší od projednávané věci, v níž žalobkyně v původním řízení podala s ohledem na tvrzenou škodu žalobu na zdržení se protiprávního jednání, v níž navrhovala, aby sporná nabídka byla odstraněna z tržiště. Podle této vlády je v takovém případě třeba mít s ohledem na zásady stanovené Soudním dvorem ohledně možnosti šíření porušení práv prostřednictvím internetu a povahy porušeného práva a prostředků jeho ochrany, jakož i ohledně předvídatelnosti a řádného výkonu spravedlnosti, jež odůvodňují podání žaloby na jiném posuzovaném místě, za to, že lze žalobu podat buď u soudů členského státu místa, kde byla sporná nabídka umístěna na tržiště prostřednictvím internetových stránek, jež se zde nacházejí, nebo u soudů členského státu, v němž je dotčená nabídka v každém případě dostupná a umožňuje zakoupení výrobku.

30. Lucemburská vláda se domnívá, že jelikož ve věci v původním řízení figuruje smluvní distributor, který tvrdí, že utrpěl škodu z důvodu, že byl porušen zákaz prodeje mimo síť selektivní distribuce, k níž sám tento distributor patří, údajná škoda spočívá ve zmenšení jeho tržního podílu, takže pro určení místní příslušnosti je nutno vzít v úvahu relevantní trh tohoto smluvního distributora. Kritérium dovozené z možnosti získat výrobek v obvodu soudu, u něhož byla podána žaloba, má tedy zvláštní relevanci.

31. Tato vláda připomíná, že na rozdíl od rozsudků, jež Soudní dvůr vydal v oblasti ochrany osobnostních práv (rozsudek ze dne 25. října 2011, eDate Advertising a další, C-509/09 a C-161/10, EU:C:2011:685), práv k ochranné známce (rozsudek ze dne 19. dubna 2012, Wintersteiger, C-523/10, EU:C:2012:220) nebo autorských práv (rozsudek ze dne 3. října 2013, Pinckney, C-170/12, EU:C:2013:635), spočívá údajné porušení práv ve věci v původním řízení v „dalším prodeji“ některých výrobků mimo síť selektivní distribuce. K porušení práv tak nedochází na základě pouhého šíření obsahu na internetu, neboť vyžaduje určité další úkony, jež mohou způsobit škodu.

32. Komise navrhuje odpovědět, že čl. 5 bod 3 nařízení č. 44/2001 je nutno vykládat v tom smyslu, že v případě tvrzeného porušení zákazu prodeje mimo výhradní distribuční síť způsobeného internetovou nabídkou výrobků, jež jsou předmětem výhradního práva, na internetových stránkách provozovaných v různých členských státech, se za místo vzniku škody považuje místo, kde oprávněnému výhradnímu distributorovi poklesl prodej, tedy místo shodující se s územím, pro něž tento distributor disponuje takovým právem.

6 — Rozsudek ze dne 12. července 2011, L'Oréal a další (C-324/09, EU:C:2011:474, body 64 a 65).

B – Analýza

33. Nejprve je nutno zdůraznit, že – což je samo o sobě zajímavé – ve zmíněných předpisech, a to ani v nařízení č. 1215/2012, ani v nařízeních (ES) č. 593/2008⁷ nebo Řím II, není obsaženo žádné ustanovení, které by se zvláště týkalo kybernetických deliktů (nezapomínejme, že internet existuje již nejméně přibližně 25 let). Toto mlčení může mít dva důvody: buď se evropský normotvůrce domníval, že tyto delikty nevykazují zvláštnosti, jež by vyžadovaly přijetí specifických ustanovení, nebo se tato otázka jevila jako příliš citlivá s tím, že bude vhodnější vyčkat judikatury Soudního dvora⁸ [poukazují zejména na rozsudky ze dne 25. října 2011, eDate Advertising a další, C-509/09 a C-161/10, EU:C:2011:685); ze dne 19. dubna 2012, Wintersteiger, C-523/10, EU:C:2012:220); ze dne 3. října 2013, Pinckney, C-170/12, EU:C:2013:635), či ze dne 22. ledna 2015, Hejduk (C-441/13, EU:C:2015:28)].

1. Zásady jako úvod k odpovědi na předběžnou otázku

34. Úvodem je třeba připomenout, že ustanovení nařízení č. 44/2001 musí být vykládána autonomně, s ohledem na jeho systematiku a cíle⁹.

35. Je třeba zdůraznit, že „kapitola II oddíl 2 nařízení č. 44/2001 stanoví některá ustanovení o určení zvláštní příslušnosti, mezi něž patří určení příslušnosti stanovené v čl. 5 bodu 3 uvedeného nařízení, pouze jako výjimku ze základní zásady stanovené v čl. 2 odst. 1 nařízení č. 44/2001, která přiznává příslušnost soudům členského státu, na jehož území má žalovaný bydliště“¹⁰.

36. Vzhledem k tomu, že příslušnost soudů místa, kde došlo nebo může dojít ke škodné události, představuje pravidlo zvláštní příslušnosti, musí být vykládáno úzce a nedovoluje výklad přesahující případy výslovně předvídané nařízením č. 44/2001¹¹.

37. Pouze s ohledem na tyto meze je nutno vykládat výraz „místo, kde došlo nebo může dojít ke škodné události“, uvedený v čl. 5 bodě 3 nařízení č. 44/2001, který „se vztahuje k místu, kde došlo k újmě, a zároveň k místu příčinné události, v níž má tato újma původ, takže žalovaný může být podle volby žalobce žalován u soudu jednoho nebo druhého místa“¹².

38. V tomto ohledu z ustálené judikatury vyplývá, že se pravidlo příslušnosti stanovené v čl. 5 bodu 3 nařízení č. 44/2001 zakládá na existenci zvláště úzké vazby mezi sporem a soudy místa, kde došlo nebo může dojít ke škodné události, který odůvodňuje určení příslušnosti uvedených soudů z důvodů řádného výkonu spravedlnosti a užitečné organizace řízení¹³.

39. Vzhledem k tomu, že identifikace jedné z vazeb uznaných judikaturou připomenutou v předchozích bodech musí umožnit určení příslušnosti soudu, který má objektivně nejlepší předpoklady pro posouzení, zda skutečnosti zakládající odpovědnost žalované osoby jsou splněny, musí se relevantní vazba nacházet v obvodu soudu rozhodujícího o žalobě¹⁴.

7 — Nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 17. června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I) (Úř. věst. 2008, L 177, s. 6).

8 — Viz Gaudemet-Tallon, H., op. cit., s. 286.

9 — Rozsudek ze dne 16. května 2013, Melzer (C-228/11, EU:C:2013:305, bod 22 a citovaná judikatura).

10 — Rozsudek ze dne 16. května 2013, Melzer (C-228/11, EU:C:2013:305, bod 23).

11 — Rozsudek ze dne 16. května 2013, Melzer (C-228/11, EU:C:2013:305, bod 24).

12 — Rozsudek ze dne 16. května 2013, Melzer (C-228/11, EU:C:2013:305, bod 25). Viz rovněž rozsudek ze dne 7. března 1995, Shevill a další (C-68/93, EU:C:1995:61, body 30 a 33).

13 — Rozsudek ze dne 16. května 2013, Melzer (C-228/11, EU:C:2013:305, bod 26).

14 — Viz rozsudek ze dne 3. října 2013, Pinckney (C-170/12, EU:C:2013:635, bod 28).

40. V projednávané věci vyvstává otázka, zda je předkládající soud příslušný pouze na základě místa, kde došlo k tvrzené újmě. Jak zdůraznila Komise, ze spisu předloženého Soudnímu dvoru vyplývá, že předběžná otázka se týká místa, kde vznikla škoda, a nikoli místa příčinné události, v níž má tato škoda původ. Mám (stejně jako francouzská vláda) za to, že příčinná událost, v níž má porušení zákazu dalšího prodeje mimo síť selektivní distribuce původ, může tkvět v chování správce jednotlivých internetových stránek. Z toho vyplývá, že taková okolnost, jež vede k porušení práv, může nastat na různých místech v závislosti na sídle tohoto či těchto správců. Příčinná událost tudíž v projednávané věci neumožňuje stanovit příslušnost soudu, jemuž má být spor předložen.

41. Podle judikatury je tímto místem místo, kde skutečnost, která může vyvolat deliktní nebo kvazideliktní odpovědnost, způsobila škodu¹⁵.

42. Soudní dvůr již podal výklad čl. 5 bodu 3 nařízení č. 44/2001 v případě tvrzené újmy způsobené obsahem zveřejněným na internetových stránkách, jež může vzniknout na řadě míst¹⁶.

43. Pokud jde konkrétně o tvrzené porušení práv duševního vlastnictví, Soudní dvůr v několika rozsudcích¹⁷ zdůraznil, že soudní příslušnost je dána územím, na něž se vztahuje ochrana předmětných práv. Soudy členského státu, který stanoví ochranu, jsou totiž nejzpůsobilejší k posouzení tvrzeného porušení chráněného práva.

44. Ve věci Wintersteiger (rozsudek ze dne 19. dubna 2012, C-523/10, EU:C:2012:220), která se týkala údajného porušení práv vyplývajících z národní ochranné známky, Soudní dvůr konstatoval, že cíl předvídatelnosti i řádného výkonu spravedlnosti hovoří s ohledem na místo, kde došlo k újmě, ve prospěch příslušnosti soudů členského státu, v němž je dotyčné právo chráněno, neboť tyto soudy dokáží nejlépe posoudit, zda bylo uvedené právo skutečně porušeno, a na základě článku 8 nařízení Řím II mohou uplatnit své vnitrostátní právo.

45. Soudní dvůr totiž konstatoval, že „čl. 5 bod 3 nařízení č. 44/2001 [je] nutno vykládat v tom smyslu, že spor týkající se porušení práv vyplývajících z ochranné známky zapsané v členském státě, ke kterému mělo dojít tak, že inzerent využil na internetové stránce vyhledávače provozovaného pod národní doménou nejvyšší úrovně jiného členského státu klíčové slovo, které je totožné s uvedenou ochrannou známkou, může být předložen soudům členského státu, ve kterém je ochranná známka zapsána, nebo soudům členského státu sídla inzerenta“¹⁸.

46. V rozsudku ze dne 3. října 2013, Pinckney (C-170/12, EU:C:2013:635), Soudní dvůr rozhodl, že pokud jde o tvrzené porušení majetkového autorského práva, je pro rozhodnutí o žalobě ve věcech deliktní nebo kvazideliktní odpovědnosti příslušný soud, k němuž byla podána žaloba, pokud členský stát, na jehož území se tento soud nachází, poskytuje ochranu majetkovým právům, jichž se žalobce dovolává, a pokud ke tvrzené škodné události může dojít v obvodu soudu, k němuž byla podána žaloba. Tyto soudy mohou rovněž na základě článku 8 nařízení Řím II uplatnit své vnitrostátní právo. V rozsudku ze dne 3. dubna 2014, Hi Hotel HCF (C-387/12, EU:C:2014:215), Soudní dvůr přenesl uvedenou judikaturu Pinckney na údajné porušení práva mimo oblast internetu.

47. Zejména v bodech 41 a 42 rozsudku ze dne 3. října 2013, Pinckney (C-170/12, EU:C:2013:635), Soudní dvůr konstatoval, že „[v]e fázi přezkumu příslušnosti soudu pro rozhodnutí o škodě [...] *nemůže* identifikace místa, kde vznikla škoda, ve smyslu čl. 5 bodu 3 nařízení [č. 44/2001] *záviset na kritériích, která* jsou vlastní uvedenému věcnému přezkumu žaloby a *nejsou uvedena v tomto*

15 — Rozsudek ze dne 19. dubna 2012, Wintersteiger (C-523/10, EU:C:2012:220, bod 21).

16 — Viz rozsudky ze dne 25. října 2011, eDate Advertising a další (C-509/09 a C-161/10, EU:C:2011:685), a ze dne 19. dubna 2012, Wintersteiger (C-523/10, EU:C:2012:220).

17 — Rozsudky ze dne 19. dubna 2012, Wintersteiger (C-523/10, EU:C:2012:220); ze dne 3. října 2013, Pinckney (C-170/12, EU:C:2013:635), a ze dne 22. ledna 2015, Hejduk (C-441/13, EU:C:2015:28).

18 — Rozsudek ze dne 19. dubna 2012, Wintersteiger (C-523/10, EU:C:2012:220, bod 39).

ustanovení. Toto ustanovení totiž stanoví jako jedinou podmínku skutečnost, že došlo nebo může dojít ke škodné události. [...] *Na rozdíl od čl. 15 odst. 1 písm. c) [tohoto] nařízení*, jehož výklad byl proveden v rozsudku ze dne 7. prosince 2010, Pammer a Hotel Alpenhof (C-585/08 a C-144/09, EU:C:2010:740), čl. 5 odst. 3 uvedeného nařízení konkrétně *nevyžaduje, aby byla dotčená činnost ‚zaměřena‘ na členský stát sídla soudu, jemuž byl předložen spor*“ (kurziva provedena autorem stanoviska).

48. Soudní dvůr totiž při určování „místa, kde skutečnost, která může vyvolat delikt ní nebo kvazidelikt ní odpovědnost, způsobila škodu“, nikdy nepovažoval za podstatnou okolnost, zda činnost, jež způsobila škodu, byla konkrétně namířena na dotčené místo¹⁹.

49. Konečně z rozsudku ze dne 22. ledna 2015, Hejduk (C-441/13, EU:C:2015:28, bod 38), vyplývá, že v případě tvrzeného porušení práv souvisejících s autorským právem zaručených členským státem, v němž má sídlo soud, k němuž byla podána žaloba, je tento soud na základě místa, kde se škoda projevila, příslušný k projednání žaloby na určení odpovědnosti za škodu způsobenou na uvedených právech zveřejněním chráněných fotografií na internetových stránkách přístupných v obvodu jeho příslušnosti. Tento soud je příslušný pouze k rozhodnutí o škodě způsobené na území členského státu, kde má sídlo. Tento soud může na základě článku 8 nařízení Řím II uplatnit své vnitrostátní právo.

50. Ačkoli je pravda, že rozsudek ze dne 3. října 2013, Pinckney (C-170/12, EU:C:2013:635), se týká žaloby na náhradu škody způsobené porušením majetkových autorských práv na internetu, jeho bod 42, citovaný v bodě 47 tohoto stanoviska, obsahuje formulaci obecného dosahu.

51. V této souvislosti je třeba připomenout, že pojem „místo, kde došlo ke škodné události“, nelze vykládat rozšiřujícím způsobem tak, že by zahrnoval každé místo, kde mohou být pocíťovány škodlivé následky skutečnosti, která způsobila škodu, která ve skutečnosti vznikla v jiném místě²⁰.

52. V návaznosti na tuto judikaturu Soudní dvůr rovněž upřesnil, že uvedený pojem nezahrnuje místo bydliště žalobce, kde se nachází „centrum jeho majetkových zájmů“ jen ze samotného důvodu, že zde utrpěl peněžní újmu vyplývající ze ztráty částí jeho majetku, ke které došlo a kterou utrpěl v jiném členském státě²¹.

53. Soudní dvůr ve svém rozsudku ze dne 28. ledna 2015, Kolassa (C-375/13, EU:C:2015:37, bod 49), zdůraznil, že „[p]ouhá skutečnost, že na žalobce dopadají finanční důsledky, tedy není důvodem pro určení příslušnosti soudů místa, kde má bydliště, pokud se – jako tomu bylo ve věci, v níž byl vydán [rozsudek ze dne 10. června 2004, Kronhofer (C-168/02, EU:C:2004:364)] – místo příčinné události i místo, kde došlo k újmě, nacházejí na území jiného členského státu (v tomto smyslu viz rozsudek [ze dne 10. června 2004, Kronhofer, C-168/02], EU:C:2004:364, bod 20)“.

54. Soudní dvůr naopak v bodě 50 rozsudku ze dne 28. ledna 2015, Kolassa (C-375/13, EU:C:2015:37), konstatoval, že „[t]akové určení příslušnosti je naproti tomu odůvodněné, je-li žalobcovo bydliště skutečně místem příčinné události nebo místem, kde došlo k újmě“.

55. Soudní dvůr dále v bodě 55 uvedeného rozsudku uznal příslušnost soudů místa, kde má bydliště žalobce, z titulu vzniku újmy, pokud uvedená újma nastane přímo na bankovním účtu tohoto žalobce u banky mající sídlo v obvodu těchto soudů.

19 — V žádném z následujících rozsudků Soudní dvůr tuto okolnost nevyžadoval: rozsudky ze dne 25. října 2011, eDate Advertising a další (C-509/09 a C-161/10, EU:C:2011:685, bod 52); ze dne 19. dubna 2012, Wintersteiger (C-523/10, EU:C:2012:220, bod 29); ze dne 3. října 2013, Pinckney (C-170/12, EU:C:2013:635, bod 42), jakož i ze dne 22. ledna 2015, Hejduk (C-441/13, EU:C:2015:28, bod 32).

20 — Rozsudek ze dne 16. června 2016, Universal Music International Holding (C-12/15, EU:C:2016:449, bod 34 a citovaná judikatura).

21 — Rozsudek ze dne 16. června 2016, Universal Music International Holding (C-12/15, EU:C:2016:449, bod 35 a citovaná judikatura).

56. Ve věcech, jejichž předmětem je porušení práv duševního vlastnictví nebo porušení práva v oblasti hospodářské soutěže prostřednictvím internetu, je místem vzniku újmy v zásadě každé místo, kde je internetová stránka přístupná. Vzhledem ke všudypřítomnosti internetu²² tedy existuje řada míst vzniku újmy.

57. V zájmu zabránění celosvětové soudní příslušnosti, a to i v případě „*Minimum Contacts*“²³, se judikatura i právní nauka již dlouhou dobu pokoušejí vytvořit kritéria pro vymezení možných míst vzniku újmy v případě takovýchto internetových deliktů. Aby tak byla dána soudní příslušnost v místě vzniku újmy, je potřeba, aby předmětné porušení práva v oblasti hospodářské soutěže mělo určité účinky²⁴. Vznik újmy lze totiž vyloučit, pokud konkurence, jejíž existenci žalobce tvrdí, zjevně nemohla mít žádný hospodářský dopad na předmětný trh či trhy. Z toho například vyplývá, že internetová reklama na služby poskytovatele, který je známý pouze na místní úrovni, zjevně nemůže způsobit újmu jinde než na místním trhu²⁵.

58. Lze si povšimnout styčných bodů s případy údajného porušení práv duševního vlastnictví. „V případech týkajících se padělků je přímým škodlivým účinkem obecně finanční ztráta utrpená držitelem práva v místě či místech, kde je padělaný výrobek nabízen k prodeji, kde je tento výrobek inzerován nebo kde je tento výrobek používán. Profesor J. Fawcett a profesor P. Torremans ve svých příručkách k této otázce zdůrazňovali, že „v mnoha případech vede padělání k přímé hospodářské ztrátě žalobce [...]. Obvykle není těžké předmětnou ztrátu určit. Pokud například žalovaný prodává padělaný výrobek, povede to k poklesu prodeje [na straně žalobce]. Škoda tak vznikne v místě, kde došlo k poklesu prodeje. Tímto místem je místo prodeje padělků.“ [...] Je třeba zdůraznit, že tato analýza je v celkové shodě s judikaturou Soudního dvora a že ji lze vztáhnout na další druhy žalob na porušení práva. Pokud tedy jde o autorská práva, vzniká finanční ztráta obvykle v místě veřejného prodeje či distribuce kopií padělku; pokud jde o ochranné známky, je místem vzniku finanční ztráty místo, kde je označení užíváno s cílem podpořit prodej či nabídku výrobků“²⁶.

22 — V USA je judikatura týkající se soudní příslušnosti ve věcech porušení práva (a pomluvy) prostřednictvím univerzálního sdělovacího prostředku, jakým je například internet, ovlivněna zejména rozsudky *Zippo Manufacturing v. Zippo Dot Com* 952 F Supp 1119 (WD Penn 1997). Viz Dunham, C. R., *Elon University School of Law Legal Research Paper No. 2008-01* (http://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=1273709).

23 — Toto kritérium již zmiňoval generální advokát P. Léger ve svém stanovisku ve věci *Shevill* a další (C-68/93, EU:C:1995:1, body 44 a 45 a poznámka pod čarou č. 28), kde je uvedeno, že „lze mít za to, že tak specifická škoda, jakou je poškození dobré pověsti či urážka na cti určité osoby, je od této osoby neoddelitelná a místem jejího vzniku je nutně místo jejího bydliště [...]. Podle mého názoru se v takové oblasti místo vzniku škody shoduje s územím, v němž byla informace rozšířena. Škodu lze oddělit od místa bydliště oběti, které [...] nezbytně se škodou nesouvisí [...]. K této otázce viz analýzu Nejvyššího soudu Spojených států amerických ve věci *Keeton v. Hustler Magazine Inc.*, 465 US 770, 79 L Ed 2d 790, 104 S Ct 1473, a zejména bod 10: *There is no justification for restricting libel actions to the plaintiff's home forum. The victim of a libel, like the victim of any other tort, may choose to bring suit in any forum with which the defendant has certain minimum contacts... such that the maintenance of the suit does not offend traditional notions of fair play and substantial justice.*“ (Kurziva provedena autorem stanoviska).

24 — Viz *Oberlandesgericht Bremen* (vrchní zemský soud v Brémách, Německo) CR 2000, 771; *cour d'appel d'Orléans* (odvolací soud v Orléans, Francie) Rev crit 93 (2004), 139; *Landesgericht Köln* (zemský soud v Kolíně nad Rýnem, Německo) GRUR-RR 2006, 195. Viz Mankowski, P., v publikaci *Spindler/Wiebe* (vyd.), *Internet-Auktionen und elektronische Marktplätze*, 2005, kapitola 12, bod 66.

25 — Viz Rauscher, T., a Mankowski, P., „Artikel 5 Brüssel I-VO“, *Europäisches Zivilprozessrecht*, Sellier, druhé vydání, 2006, bod 86d, s. 206.

26 — Překlad a kurziva provedeny autorem stanoviska: „[i]n infringement matters, the direct harmful event will usually be the financial loss which is suffered by the holder of the right at the place where the infringing material is marketed, advertised or used. In the reference book in the matter, Professors Fawcett and Torremans have pointedly noted in that respect that ‘in many cases an act of infringement will cause direct economic loss to the plaintiff [...]. It is not usually hard to identify what the loss is. If, for instance, the defendant sells an infringing product this will result in a loss of sales. Damage is, therefore, sustained in the place in which the sales are lost. This will be the place in which the infringing product is sold.’ [...] It is submitted that this analysis is in total agreement with the case law of the [Court], and that could be extended to other kinds of infringement actions. Thus, with respect to copyrights, the financial loss is usually sustained where copies of the infringing material are sold or issued to the public; in trade marks, where the sign is used in support of the marketing or offering of products“. Viz Nuyts, A., *International Litigation in Intellectual Property and Information Technology* (European Commission Research Project on Judicial Cooperation in Matters of Intellectual Property and Information Technology), Wolters Kluwer, 2008, s. 123. Viz rovněž Pzdan, M., a Szpunar, M., *Cross-Border Litigation of Unfair Competition over the Internet*, v publikaci Nuyts, A., *op. cit.*, s. 131.

2. Uplatnění na projednávanou věc

a) Jaké je místo vzniku újmy?

59. Z judikatury Soudního dvora jasně vyplývá, že v případě porušení práv na internetu je „místo, kde došlo nebo může dojít ke škodné události“ ve smyslu čl. 5 bodu 3 nařízení č. 44/2001 „se může lišit v závislosti na povaze práva, které bylo údajně porušeno“²⁷.

60. Domnívám se (spolu s Komisí), že v projednávané věci je pro určení místa, kde došlo ke škodné události, nutno nejprve prozkoumat povahu škody, kterou prodej sporných výrobků mimo síť selektivní distribuce mohl způsobit společnosti Concurrency. Za tímto účelem je třeba připomenout, že v rámci smluv o výhradní distribuci dodavatel uděluje distributorovi výhradní právo k distribuci svých výrobků na daném území a zavazuje se zdržet distribuce dotčených výrobků mimo prodejní síť distributora. Distributor se naopak zavazuje k rozvoji a podpoře prodeje výrobků dodavatele na předem určeném území. V případě, jaký nastal v projednávané věci, kdy došlo k porušení výhradních práv, jež byla smlouvou udělena, prostřednictvím internetové stránky, je škodou, kterou může uplatnit distributor, snížení objemu jeho prodeje v důsledku prodejů uskutečněných v rozporu s jeho výhradním právem, a tím způsobený pokles zisku. S ohledem na omezenou oblast územní působnosti práva na výhradní distribuci musí být místo, kde došlo k poklesu předmětného prodeje a zisku, shodné s územím členského státu, pro něž byla distributorovi udělena exkluzivita.

61. Ze spisu podle všeho vyplývá, že jelikož je v projednávané věci výhradní právo distributora omezeno na francouzské území, může k poklesu prodeje a zisku dojít ve Francii. Z toho plyne, že místem, kde došlo ke škodné události, je Francie a soudem příslušným na základě čl. 5 bodu 3 nařízení č. 44/2001 je francouzský soud.

62. Vzhledem k tomu, že jsou internetové stránky Amazon.de, Amazon.co.uk, Amazon.es a Amazon.it přístupné ve Francii, tvoří údajnou škodu společnosti Concurrency ztráta tržního podílu v rámci jejího prodeje výrobků řady ELITE, a to jak v jejím obchodě, který se nachází v Paříži, tak na její internetové stránce, jejíž správu zajišťuje ze svého sídla v Paříži. Z toho vyplývá, že újma vzniklá této společnosti nemohla vzniknout jinde než ve Francii. To je důvod, proč by měl být francouzský soud příslušný také tehdy, pokud jde o internetové stránky společnosti Amazon v zahraničí, jež jsou předmětem projednávané věci²⁸.

63. Místo, kde vznikla újma, musí určovat *forum delicti*, které je dokladem „zvláště úzké vazby“ a „odůvodňuje určení příslušnosti uvedených soudů [tedy jiných soudů, než jsou soudy sídla žalované] z důvodů řádného výkonu spravedlnosti a užitečné organizace řízení“²⁹.

64. Zdůrazňuji, že „ti, kdo určitým způsobem zpřístupňují informace, tak činí s plným vědomím dosahu, který tyto informace mohou mít. Zejména ti, kdo zveřejňují informace na [internetu], tak činí při vědomí, že informace, které zpřístupní, jsou zpřístupněny všem bez jakéhokoli zeměpisného omezení“³⁰.

27 — Rozsudek ze dne 3. října 2013, Pinckney (C-170/12, EU:C:2013:635, bod 32 a citovaná judikatura).

28 — To potvrdil generální advokát P. Mollard ve svém stanovisku u Cour de cassation (Kasační soud) ve věci v původním řízení, č. H1416737, napadené rozhodnutí: 6. února 2014, cour d'appel de Paris (odvolací soud v Paříži), jednání konané dne 22. září 2015 – FR (č. 14).

29 — Viz zejména rozsudek ze dne 27. října 1998, Réunion européenne a další (C-51/97, EU:C:1998:509, bod 27).

30 — Překlad proveden autorem stanoviska: „[T]hose who make information accessible by a particular method do so knowing of the reach that their information may have. In particular, those who post information on the [Internet] do so knowing that the information they make available is available to all and sundry without any geographic restriction“. Viz *Dow Jones and Company Inc v Gutnick* [2002] High Court of Australia 56; 210 CLR 575; 194 ALR 433; 77 ALJR 255 (10. prosince 2002), 39 (Gleeson C. J., McHugh, Gummow a Hayne J. J.).

65. Proto má v projednávané věci nejlepší předpoklady pro posouzení otázky ztráty tržního podílu společnosti Concurrence v rámci jejího prodeje výrobků řady ELITE, a to jak v jejím obchodě, který se nachází v Paříži, tak na její internetové stránce, jejíž správu zajišťuje ze svého sídla v Paříži, francouzský soud.

66. Kromě toho je třeba mít na paměti, že určení místa, kde došlo ke škodné události, musí být v souladu s cílem předvídatelnosti příslušného soudu, která je další základní zásadou nařízení č. 44/2001 (odráží se v bodě 11 jeho odůvodnění). Podobně Soudní dvůr konstatoval v rozsudku ze dne 19. dubna 2012, Wintersteiger (C-523/10, EU:C:2012:220), že ve prospěch příslušnosti soudů členského státu, v němž je dotyčné právo chráněno (v projednávané věci výhradní právo distributora), hovoří v projednávané věci také cíl předvídatelnosti.

67. Konečně společnost Amazon Services Europe tvrdí, že teorie dostupnosti by neměla být přijata, neboť podporuje *forum shopping*, v důsledku čehož by vzhledem ke specifčnosti vnitrostátních právních úprav mohl být vyvolán *law shopping*. Postačuje však konstatování, že tento argument, který uvedl generální advokát N. Jääskinen ve svém stanovisku ve věci Pinckney (C-170/12, EU:C:2013:400, bod 68), Soudní dvůr ve svém rozsudku v této věci nepřijal, a také se domnívám, že tato hrozba je přehnaná, zejména z důvodu, že vnitrostátní soudy mohou ukládat pouze náhradu škody způsobené na území členského státu, k němuž tyto soudy patří³¹.

b) Je relevantní skutečnost, že se v projednávané věci nejedná o právo duševního vlastnictví?

68. Domnívám se, že řešení navržené v tomto stanovisku je odůvodněné, neboť je v souladu s cíli čl. 5 bodu 3 nařízení č. 44/2001 (zejména s cílem přiznat příslušnost soudu, který je nejpůsobivější k posouzení tvrzení), a to ačkoli v projednávané věci není předmětem právo duševního vlastnictví.

69. Nadto se domnívám, že za okolností projednávané věci je výhradní právo k distribuci na daném území blízké právům duševního vlastnictví.

70. Úvaha analogická té, jež byla uvedena v rozsudku ze dne 5. června 2014, Coty Germany (C-360/12, EU:C:2014:1318), je totiž odůvodněná vzhledem k tomu, že územní povaha přiznané ochrany již za situace, která byla předmětem uvedené věci, nebyla spojena s dosahem chráněného práva duševního vlastnictví, neboť se v tomto případě jednalo o ochrannou známku Společenství.

71. V rozsudku ze dne 5. června 2014, Coty Germany (C-360/12, EU:C:2014:1318) se – aniž by se tento rozsudek týkal konkrétně internetu – uvádí, že v případě údajné protiprávní srovnávací reklamy nebo nekalého napodobování označení chráněného ochrannou známkou Společenství, které zákon o potlačování nekalé soutěže členského státu, ve kterém se nachází soud rozhodující o žalobě, zakazuje, čl. 5 bod 3 nařízení č. 44/2001 umožňuje na základě místa vzniku škody založit příslušnost soudu pro rozhodování o žalobě na náhradu škody, jež se zakládá na uvedeném vnitrostátním zákoně, podané proti osobě usazené v jiném členském státě, která se tam údajně dopustila jednání, kterým byla nebo mohla být způsobena škoda v obvodu soudu rozhodujícího o žalobě. Tento soud kromě toho na základě čl. 6 odst. 1 nebo čl. 6 odst. 2 a článku 4 nařízení Řím II použije své vnitrostátní právo.

c) Je relevantní skutečnost, že internetové stránky pocházejí ze „zahraničí“ (tedy z jiných stránek než Amazon.fr)?

72. Mám za to, že původ stránek, na nichž byly předmětné výrobky nabízeny, není pro účely určení příslušného soudu relevantní.

31 — Viz bod 49 tohoto stanoviska. Viz Rosati, E., „Brussels I Regulation and online copyright infringement: ‘intention to target’ approach rejected“, *Journal of Intellectual Property Law & Practice*, 2014, svazek 9, č. 1, s. 19.

73. Jak totiž zdůraznila Komise, příslušný soud musí být určen na základě trhu, na němž jsou výrobky, jež jsou předmětem práva na výhradní distribuci, prodávány, a kde tudíž vznikla škoda. V projednávané věci podle všeho bylo – jak jsem již uvedl – výhradní právo distributora omezeno na francouzské území, a k poklesu jeho prodeje, a tedy i zisku tudíž došlo ve Francii. Skutečnost, zda tento pokles a ztráta byly způsobeny internetovými stránkami založenými ve Francii či jinde, je relevantní pouze pro určení dosahu zákazu požadovaného distributorem, a tedy pro identifikaci internetových stránek, jež mohou být předmětem tohoto zákazu.

74. Jinými slovy, jedna věc je určení příslušného soudu, jiná věc je dosah zákazu, který může být v původním řízení uložen žalované, tedy určení internetových stránek, na nichž žalovaná již nebude moci uvádět nabídku prodeje sporných výrobků. Pokud je tedy žalobkyně v původním řízení s to prokázat – *prima facie* – že pokles prodeje a zisku, které utrpěla ve Francii, byly způsobeny nejen aktivitou internetové stránky Amazon.fr, ale také aktivitou zahraničních internetových stránek společnosti Amazon, měla by také mít možnost dosáhnout u francouzských soudů vydání zákazu týkajícího se těchto internetových stránek. Tato otázka se však týká věci samotné, a nikoli určení příslušného soudu. Jak bylo uvedeno výše, lze předpokládat, že územní oblast působnosti práva na výhradní distribuci, které náleží společnosti Concurrency, je omezena na francouzský trh³². Francouzský soud tedy bude muset určit, do jaké míry mohla nabídka výrobků, na něž se toto právo vztahuje, zveřejněná na zahraničních internetových stránkách zasáhnout do práv společnosti Concurrency na francouzském trhu.

75. Je však zapotřebí zdůraznit, že otázka, zda v situaci, jaká nastala ve věci v původním řízení, skutečně došlo k porušení práva na výhradní distribuci, je otázkou týkající se věci samé a tato otázka v projednávané věci nebyla Soudnímu dvoru položena. Určení místa, kde došlo ke škodné události, totiž nemůže záviset na okolnostech, jež musí být posouzeny v pozdější fázi řízení, jakou je analýza věci samé.

V – Závěry

76. V důsledku toho navrhuji, aby Soudní dvůr odpověděl na předběžnou otázku položenou Cour de cassation (Kasační soud, Francie) následovně:

„Článek 5 bod 3 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech je nutno vykládat v tom smyslu, že v případě tvrzeného porušení zákazu prodeje mimo výhradní distribuční síť způsobeného internetovou nabídkou výrobků, jež jsou předmětem výhradního práva, na internetových stránkách provozovaných v různých členských státech se za místo vzniku škody považuje místo, kde oprávněnému výhradnímu distributorovi poklesl prodej, tedy místo shodující se s územím, na němž je jeho právo chráněno. Původ internetových stránek, na nichž byly předmětné výrobky nabízeny, není pro účely určení příslušného soudu relevantní.“

32 — Domnívám se (stejně jako Komise), že pokud se ukáže, že společnost Concurrency měla práva na výhradní distribuci pro území mimo Francii, nebude francouzský soud jakožto soud místa, kde byla škoda způsobena (viz rozsudek ze dne 7. března 1995, Shevill a další, C-68/93, EU:C:1995:61, první kritérium), příslušný k rozhodnutí o případné škodě vzniklé na těchto zahraničních územích.